

РЕШЕНИЕ

№ 1907

гр. София, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 21.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **9328** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на В. Мажуга, гражданин на У. срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 19.7.2022 г. от името на Консула Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателката твърди, че отказът не е мотивиран – не съдържа конкретни фактически основания съгласно изискването на чл. 59, ал.2, т. 4 АПК. Органът не е преценил правилно събраните доказателства. Отказът не кореспондира със заявлението за издаване на виза. Твърди, че тя и съпругът ѝ са пенсионери, като желаят да живеят в курорта св. В., където притежават имот заедно със съпруга ѝ и където живее заедно със съпруга си трайно. Счита, че условията на посещението са доказани, вкл. и мястото на пребиваване. Вкл. и притежават друг имот в к.к. „Слънчев бряг“. Твърди, че отказът е издаден и в противоречие с материалния закон. Нарушени са чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, както и чл. 14 от Конвенцията за защита правата на човека. Несъстоятелно е позоваването от административния орган на чл. 82, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ, тъй като то няма връзка с немотивирания отказ за издаване на виза по процесното подадено заявление.

Ответникът – Консултът при Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, моли жалбата да се отхвърли като

неоснователна. Твърди, че решението е постановено при условията на съгласувателна процедура.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателката е подала заявление за виза, на 14.7.2022 г. Като цел на пътуването не е направено отбелязване във формуляра. Следва да бъде посочено, че той е представен само на първата си страница, въпреки изричното изискване на преписката, с писмо от 26.9.2022 г. до ответника.

Представена е преписката, като е изискано и от дирекция „Миграция“ дадено становище във връзка с процесното искане. Представено е писмо от 8.8.2022 г., от което се установява, че жалбоподателката има регистрация за временна закрила по молба от 8.4.2022 г. и издадена регистрационна карта №[ЕИК].

Ответникът е постановил обжалвания отказ с мотив, че не са пазени иискванията на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Посочена е и нормата на чл. 82, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ Други мотиви не са изложени.

Предвид така установеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

За установяване факта, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, са представени заповед № 95-00-254/3.10. 2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 152/3.9.2021 г. – т. 1 на посланника на РБ в Руската федерация. Същевременно обаче, видно от оспорения отказ, в него не е посочено изрично кое точно лице го е постановило, с оглед проверка компетентността му. Посочено е единствено, че е издаден от Генералното консулство на РБ в [населено място] в мотивировъчната част, а в края на акта на е посочено лицето, което е издало отказа; подписът не е четлив; положен е единствено печат на посоченото консулство.

Актът е издаден в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му настоящият състав намира, че не е спазено иискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и на чл. 34, ал. 1, изр. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим.

В оспорения отказ не се съдържат фактически основания за постановяването му. Посочено е единствено правното основание. Не са обсъдени представените от жалбоподателя и приложени към заявлението за издаване на виза доказателства. Така констатираните нарушения правят невъзможно жалбоподателката да узнае поради какви причини ѝ е отказано издаване на виза и оттам – водят до невъзможност тя да организира защитата си по фактите.

На следващо място, в отказа са цитирани нормите на чл. 82, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ, в които се съдържат две различни хипотези. Не са изложени никакви фактически основания за цитирането им, нито по какъв начин те имат отношение към другото сочено основание. Не може да се направи извод в тази насока и предвид установеното от цитираното по-горе писмо от дирекция „Миграция“.

Ето защо съдът намира, че оспореният акт следва да се отмени. На основание чл. 172, ал. 2 АПК преписката следва да се върне на ответника за постановяване на мотивиран акт по същество.

По разноските. Предвид изхода на спора на жалбоподателката следва да се присъдят направените разноси по делото- за държавна такса и адвокатско възнаграждение, съответно от 10 лв. и 600 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на В. Мажуга, гражданин на У., [дата на раждане] , отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 19.7.2022 г. от името на Консула Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА преписката на Консула към Консулската служба при Посолството на Република България в С. П., Р. Федерация, за постановяване на мотивиран акт по същество.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на В. Мажуга, гражданин на У., [дата на раждане] сумата от 610 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: